

hraste in jih valil na pot. Celo goro jih je navalil. Čarovnica ni mogla preko njih. Jela si je delati pot: grizla je in grizla in si s silo napravila pot. A Ivan-Carevič je bil vže daleč. Hitela ga je pregnati, gnala se je in gnala, še malo in ni rešitve! — Vrtogor je ugledal čarovnico, zgrabil visoko goro in jo zagnal na pot, a na to goro postavil je še drugo. Ko je čarovnica lezla čez gori, hitel je Ivan-Carevič naprej. Prekobacala se je čarovnica čez gori in se zopet pognala za bratom Zagledala ga je ter zakričala: „Zdaj mi ne uideš!“ Lej, blizu je, skoraj ga bode ujela! V tem trenutku je pridiral Ivan-Carevič do drevoredov solnčne sestre in zaklical: „Solnčeece, solnčeece, otvori okence!“ Solnčeva sestra je otvorila okno, carevič je skočil skozi njega s konjem vred in odslej živel pri solnčevej sestrici. Čarovnica pa je ostala na zemlji.

(Iz ruskega preložil Ksaverij.)

Pobožni otrok.

okrogla lica izrazujejo njegovo dušno in telesno zdravje; njegova nedolžna očesca kažejo, da je prijatelj nebeškemu Očetu, ter da čuti vže na vse zgodaj pravo srčno veselje.

Otroci, posnemajte Tončka, da bodete tudi vi prijatelji božji, ter da vas ne zapusti angel varuh, kateremu vas je Bog izročil, da vas vodi in čuva. In kadar mine dan in se spravljate k sladkemu počitku, pokleknite zopet k materi in molite, kakor so vas mati učili, večerno molitevco, da bi vas ljubi Bog tudi čez noč obvaroval vsega hudega na duši in telesu. Molite in recite, kakor Tonček:

O Bog, večna luč in moč!
 Váruj me nocojšno noč.
 In ti, zvesti angel moj,
 Čuj po noči nad menoj.
 Jožef, Jezusov redník,
 Bodi zvest mi pomočník,
 Še Mariji se zročim,
 Da brez skrbi sladko spim.